Нема надії вже позбутись муки.
Та хоч би впевнитись в останню мить,
Що то не небо шле нам чорних круків,
Як тільки знову густо засніжить.

О, скільки круків в’ється понад нами!
Як моторошно, коли чорний птах
Кружляє над душею, над думками,
Вселяючи якийсь незнаний жах.

А хто із нас відстане по дорозі, —
Того уже вважають неживим,
Він тихо ляже, щоб спочити в Бозі,
Вдивляючись у зграї чорний дим.

І креслячи, немовби у тумані,
Холодний простір змахом кволих рук.
Ще трохи, і ми будем бездиханні,
І смерть прокряче нам, як чорний крук.
(Переклад Петра Рихла)